

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

19. juni 2014*

»Appel — voldgiftsbestemmelse — støttekontrakt vedrørende lokal udvikling — tilbagebetaling af en del af de udbetalte forskud — gældsovertagelse — Rettens kompetence — forældelse — Kommissionens ansvar«

I sag C-531/12 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 19. november 2012,

Commune de Millau,

Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA), Millau (Frankrig),

ved advokats L. Hincker og F. Bleykasten,

appellanter,

den anden part i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved S. Lejeune og D. Calciu, som befuldmægtigede, bistået af advokat E. Bouttier, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Tizzano, og dommerne E. Levits, M. Berger, S. Rodin og F. Biltgen (refererende dommer),

generaladvokat: J. Kokott

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 27. februar 2014,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

- 1 Ved appellen har Commune de Millau (kommunen Millau) og Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA) nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret, Kommissionen mod SEMEA og Commune de Millau (T-168/10 og T-572/10, EU:T:2012:435, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten pålagde SEMEA og Commune de Millau in solidum at betale hovedstolen på 41 012 EUR til Europa-Kommissionen, som havde udbetalt dette beløb til dækning af den garanti, som Kommissionen havde godkendt i forbindelse med den med SEMEA aftalte finansiering, med tillæg af morarenter og de renter, der var påløbet som følge af disses kapitalisering til de fastsatte frister.

Sagens baggrund

- 2 Sagens baggrund er gengivet på følgende måde i den appellerede doms præmis 1-31:
 - »1 Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, repræsenteret ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, indgik den 6. juli 1990 en støttekontrakt med [SEMEA], som Commune de Millau (Frankrig) ejede 50% af kapitalen i.
 - 2 Denne kontrakt vedrørte lokaludvikling bestående i udførelse af forberedende arbejder og påbegyndelse af et europæisk center for lokal virksomhed i Millau [herefter »kontrakten«].
 - 3 Kontraktens artikel 2 har følgende ordlyd:

»Arbejdet skal udføres over en periode på 18 måneder regnet fra tidspunktet for denne kontrakts undertegnelse.«
 - 4 I henhold til kontraktens artikel 4 skulle SEMEA udføre forskellige ydelser og aflægge regnskab til Kommissionen ved fremlæggelse af løbende rapporter, mens Kommissionen skulle yde økonomisk støtte til udførelsen af disse arbejder med et maksimalt beløb svarende til 135 000 [ecus], begrænset til 50% af de dokumenterede udgifter til arbejdet.
 - 5 Kontraktens artikel 6 bestemmer:

»Denne kontrakt er undergivet fransk ret.«
 - 6 Kontraktens artikel 10 er affattet som følger:

»I tilfælde af manglende eller utilstrækkelige bevillinger til gennemførelse af denne kontrakt forbeholder Kommissionen sig ret til at opsiges kontrakten uden rettens mellemkomst eller at tilpasse kontrakten til den nye budgetbevilling.«
 - 7 Artikel 9, stk. 1, i kontraktens almindelige vilkår bestemmer:

»Opfylder en part ikke sine forpligtelser ifølge denne kontrakt, kan kontrakten, uanset de retsvirkningerne, der måtte være fastsat i den lovgivning, der finder anvendelse på kontraktforholdet, uden videre ophæves eller opsiges af Kommissionen, uden at rettens mellemkomst hertil er nødvendig, når påkrav, fremsendt til kontrahenten ved anbefalet skrivelse, ikke senest en måned herefter er efterkommet.«

8 Artikel 10 i kontraktens almindelige vilkår bestemmer:

»Kan der ikke opnås en forligsmæssig ordning, er Domstolen for De Europæiske Fællesskaber enekompetent til at påkende enhver tvist, der måtte opstå mellem parterne i forbindelse med overenskomsten.«

- 9 Ved skrivelse af 16. maj 1991 anmodede SEMEA Kommissionen om, at kontrakten skulle udføres af en anden struktur, Det Europæiske Fællesskabs Erhvervsfremme og Innovationscenter (herefter »organisationen CE1 12«), hvilket Kommissionen accepterede ved skrivelse af 2. juli 1991 med den præcisering, at denne aftale ikke fritog SEMEA fra sine forpligtelser. Ved skrivelse af 22. oktober 1991 bekræftede SEMEA, at den garanterede en korrekt udførelse af kontraktens ydelser.
- 10 I juni og juli 1992 foretog Kommissionens tjenestegrene en kontrol af, hvor langt arbejdet var skredet frem, hvorved det blev konstateret, at de samlede dokumenterede udgifter beløb sig til 187 977 EUR, og at Kommissionens bidrag derfor skulle fastsættes til 50% af dette beløb, dvs. et beløb svarende til 93 988 EUR.
- 11 Eftersom SEMEA allerede havde modtaget et beløb svarende til 135 000 EUR i henhold til kontrakten, krævede Kommissionen ved skrivelse af 27. april 1993, at SEMEA skulle tilbagebetale 41 012 EUR [herefter »den omtvistede fordring«]. SEMEA efterkom ikke dette krav.
- 12 Den 17. februar 1997 besluttede den ekstraordinære generalforsamling for SEMEA frivilligt at opløse SEMEA før tid med virkning fra den 31. marts 1997 og at udpege en likvidator.
- 13 Ved anbefalet skrivelse med modtagelsesbevis af 18. november 2005 anmodede Kommissionen på ny SEMEA om at betale den omtvistede fordring.
- 14 Den 11. januar 2006 fremsendte Kommissionen en debetnota på 41 012 EUR til SEMEA.
- 15 I svarskrivelse af 31. januar 2006 oplyste likvidator for den frivillige likvidation af SEMEA, at selskabet ikke rådede over midler til betaling af et sådant beløb, at det var nødvendigt at indgive konkursbegæring, og at den omtvistede fordring måtte anses for forældet i henhold til fransk ret, hvorefter det ikke er muligt at tilbagesøge beløb, der ikke er krævet tilbagebetalt i mere end fire år, og at det sidste påkrav fra Kommissionen var dateret den 27. april 1993, dvs. mere end 12 år tidligere.
- 16 Ved anbefalet skrivelse med modtagelsesbevis af 16. februar 2006 anmeldte Kommissionen formelt den omtvistede fordring i likvidationsboet og [anmodede om], at kravet blev opført som passiv.
- 17 Ved skrivelse af 20. september 2006 meddelte SEMEA Kommissionen, at den ekstraordinære generalforsamling for selskabet havde besluttet at udsætte indgivelsen af konkursbegæringen og henviste til et referat fra organisationen CE1 12, hvoraf fremgik, at Kommissionen havde givet endeligt afkald på den omtvistede fordring.
- 18 Ved skrivelse af 29. november 2006 fremsendte Kommissionen via sin advokat et påkrav til SEMEA med krav om betaling af den omtvistede fordring. Kommissionen anførte i denne skrivelse, at den ikke på noget tidspunkt havde givet afkald på fordringen.
- 19 Ved skrivelse af 30. januar 2007 fremsendte Kommissionen et nyt påkrav med henblik på at opnå betaling af den omtvistede fordring og udledte deraf, at SEMEA var gået i betalingsstandsning, da selskabet ikke imødekom påkravet.
- 20 Ved skrivelse af 5. februar 2007 oplyste SEMEA, at selskabet ikke var gået i betalingsstandsning.

- 21 Ved skrivelse af 12. februar 2007 sendte SEMEA en kopi af referatet fra organisationen CE1 12, hvoraf fremgik, at Kommissionen havde givet afkald på at modtage betaling af den omtvistede fordring.
- 22 Den 26. oktober 2007 afleverede Kommissionen gennem en stævningsmand betalingspåkrav på bopælen hos likvidatoren for SEMEA.
- 23 Den 10. december 2007 afleverede Kommissionen et betalingspåkrav gennem en stævningsmand på likvidators virksomhedsadresse.
- 24 Ved skrivelse af 14. december 2007 til den stævningsmand, der havde afleveret betalingspåkravet, gentog likvidator for SEMEA sin anmodning om at modtage oplysninger om Kommissionens afgørelse om at give afkald på den omtvistede fordring. Likvidator oplyste i denne skrivelse, at de nye aktionærer og likvidator ikke var bekendt med, at der påhvilede SEMEA og organisationen CE1 12 forpligtelser.
- 25 Ved skrivelse af 7. januar 2008 bestred Kommissionens advokat de påstande, som likvidatoren for SEMEA havde fremsat, fremsatte på ny påkrav om betaling af den omtvistede fordring og fremsendte en kopi af denne skrivelse til den offentlige anklager med henblik på, at anklageren kunne foretage en vurdering af, om den adfærd, som likvidatoren for SEMEA havde udvist, indebar en overtrædelse af bl.a. bedrageribestemmelsen.
- 26 Som svar på det seneste påkrav oplyste likvidatoren for SEMEA, at den omtvistede fordring var forældet. Likvidatoren henviste i denne skrivelse til den omstændighed, at han i begyndelsen af 2007 under en samtale med Kommissionens advokat havde forpligtet sig til at betale den omtvistede fordring, når spørgsmålet om, hvorvidt fordringen bestod, var besvaret.
- 27 Ved skrivelse af 21. februar 2008 fremsatte Kommissionen et sidste påkrav til SEMEA om betaling af den omtvistede fordring.
- 28 Den 21. november 2008 tog den ekstraordinære generalforsamling for SEMEA den afgørelse, som Commune de Millau, der var hovedaktionær i SEMEA, traf om at tilbagetage sine aktiver og passiver, til efterretning, og besluttede at betale 82 719,76 EUR, svarende til SEMEA's disponible likviditet, til Commune de Millau. Ifølge likvidatorens likvidationsrapport, der nævnte den omtvistede fordring, blev alle de nævnte fordringer anset for likvideret.
- 29 Den 9. december 2008 afsluttede likvidatoren likvidationen og afmeldte SEMEA i handels- og selskabsregisteret.
- 30 Den 18. december 2008 godkendte kommunalbestyrelsen for Commune de Millau overtagelsen af SEMEA's formue. Tvisten mellem SEMEA og Kommissionen fremgik udtrykkeligt blandt selskabets passiver.
- 31 På Kommissionens begæring udpegede Tribunal de commerce de Rodez den 12. februar 2010 en ad hoc-mandatar, der skulle repræsentere SEMEA.«

Sagen for Retten og den anfægtede dom

- 3 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 15. april 2010 anlagde Kommissionen sag bl.a. med påstand om, at SEMEA blev tilpligtet at betale et beløb på 41 012 EUR som tilbagebetaling af garantien med tillæg af de kapitaliserede renter og et beløb på 5 000 EUR for det tab, der angiveligt var lidt.

- 4 Idet Commune de Millau havde overtaget samtlige aktiver og passiver i SEMEA, anlagde Kommissionen ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 21. december 2010 ligeledes sag mod denne kommune og nedlagde i det væsentlige de samme påstande.
- 5 De to sager blev forenet på grund af deres konneksitet.
- 6 I første del af den appellerede dom undersøgte Retten den sag, der var anlagt af Kommissionen mod SEMEA.
- 7 For så vidt angår sagens antagelse til realitetsbehandling erklærede Retten sig i den appellerede doms præmis 47-49 kompetent til at træffe afgørelse om Kommissionens påstand i henhold til artikel 272 TEUF og artikel 256, stk. 1, første afsnit, TEUF, sammenholdt med artikel 10 i de almindelige vilkår til kontrakten. Retten forkastede den formalitetsindsigelse, der var fremsat af SEMEA, og som vedrørte den omstændighed, at selskabet på grund af dets sletning i handels- og selskabsregisteret på tidspunktet for stævningens indgivelse ikke havde hverken retsevne eller søgsmålskompetence.
- 8 For så vidt angår sagens materielle del betegnede Retten først, i den appellerede doms præmis 61-68, den omhandlede kontrakt som værende af administrativ karakter.
- 9 Dernæst fastslog Retten i den appellerede doms præmis 69-74, at SEMEA på grundlag af reglerne om tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb i fransk ret var forpligtet til at tilbagebetale Den Europæiske Union det beløb på 41 012 EUR, som SEMEA uberettiget havde modtaget.
- 10 Retten forkastede i den appellerede doms præmis 75-88 SEMEA's indsigelser vedrørende for det første Kommissionens afkald på at kræve tilbagebetaling af det skyldige beløb, for det andet den omstændighed, at SEMEA var blevet fritaget fra sin gæld, da Commune de Millau overtog den, for det tredje forældelsen af den omtvistede fordring og for det fjerde bortfaldet af denne fordring.
- 11 Endvidere pålagde Retten SEMEA at betale morarenter med den lovbestemte årlige rentesats, der anvendes i Frankrig siden den 27. april 1993, og de nævnte renter kapitaliseret, hvilke fra den 15. april 2010 og efter udløbet af hvert hele år derefter omfattede renters rente.
- 12 Endelig forkastede Retten Kommissionens påstand om betaling af et erstatningsbeløb.
- 13 For så vidt angår SEMEA's modkrav forkastede Retten dette efter i den appellerede doms præmis 108 og 109 at have konstateret, at der ikke forelå en direkte årsagsforbindelse mellem Kommissionens adfærd og det af sagsøgerne påståede tab.
- 14 I den anden del af den appellerede dom undersøgte Retten Kommissionens sag mod Commune de Millau. Ifølge denne kommune burde sagen afvises, for så vidt som den var anlagt for en ret, der ikke havde kompetence til at pådømme den.
- 15 Hvad angår spørgsmålet, om Rettens kompetence kunne begrundes i den voldgiftsbestemmelse, der var aftalt med SEMEA, bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 114-119, at artikel 272 TEUF skulle fortolkes strengt, og at Rettens kompetence til at træffe afgørelse i tvister vedrørende kontrakter i henhold til en voldgiftsbestemmelse i princippet kun skulle fastlægges med hensyn til artikel 272 TEUF og indholdet af selve voldgiftsbestemmelsen.
- 16 Efter at have forkastet Kommissionens hypotese, hvorefter den voldgiftsbestemmelse, der var aftalt med SEMEA, var blevet overført til Commune de Millau som et accessorisk element til den omtvistede fordring, undersøgte Retten i den appellerede doms præmis 132-149, om Commune de Millau kunne være underlagt voldgiftsbestemmelsen gennem et tredjemandsløfte afgivet over for SEMEA.

- 17 I denne henseende fastslog Retten for det første i den appellerede doms præmis 134, at en voldgiftsbestemmelse kunne vurderes under hensyntagen til de almindelige aftaleretlige principper i medlemsstaternes retsordener. Retten præciserede således, at »selv om det følger af disse principper, at en kontrakt kun er bindende for parterne, er disse principper nemlig ikke til hinder for, at to parter ved et tredjemandsløfte overdrager en ret til tredjemand«.
- 18 Dernæst fastslog Retten i den appellerede doms præmis 135, at voldgiftsbestemmelsen i artikel 10 i de almindelige vilkår til kontrakten kunne fremgå af den kontrakt, der var indgået mellem SEMEA og Commune de Millau. Dels bestemmes det i artikel 272 TEUF, at voldgiftsbestemmelsen skal indgå i en af Unionen eller en på dens vegne indgået aftale. Imidlertid har Commune de Millau og Kommissionen ikke indgået nogen aftale og dermed heller ikke nogen voldgiftsbestemmelse. Retten fandt, at for at den kunne konkludere, at Kommissionen kunne påberåbe sig denne voldgiftsbestemmelse over for Commune de Millau, kunne tredjemandsløftet mellem SEMEA og Commune de Millau anses for at være et løfte afgivet på Unionens vegne. Dels fastslog Retten, at dens kompetence til at pådømme tvister om en kontrakt ikke kunne begrundes mod Unionens ønske, hvilket dog ikke var tilfældet med en voldgiftsbestemmelse, der udelukkende var fastsat til fordel for Unionen.
- 19 Endelig tilføjede Retten i den appellerede doms præmis 136, at en voldgiftsbestemmelser processuelle karakter ikke var til hinder for, at en sådan bestemmelse vedtages som tredjemandsløfte.
- 20 Efter i den appellerede doms præmis 138 at have præciseret, at et tredjemandsløfte, der har til formål at tillægge tredjemand en rettighed, kan opstå ved en udtrykkelig aftale mellem en løftemodtager og en løftегiver, men også kan udledes af kontraktens formål eller sagens omstændigheder, fastslog Retten i den nævnte doms præmis 139-141 bl.a. med hensyn til de faktiske og retlige omstændigheder, der er nævnt i referatet af 18. december 2010 fra kommunalbestyrelsen i Commune de Millau, at sagsøgerne ville, at Unionen skulle opnå en fordring mod Commune de Millau, og at denne var indstillet på at være underlagt voldgiftsbestemmelsen i artikel 10 i de almindelige vilkår til kontrakten.
- 21 Hermed forkastede Retten i den appellerede doms præmis 142 det argument, som sagsøgerne havde anført om, at overdragelsen af SEMEA's gæld til Commune de Millau havde haft frigørende virkning for SEMEA, selv om en sådan gældsoverdragelse nødvendigvis ville have krævet Unionens samtykke, hvilket ikke forelå i sagen.
- 22 Endvidere præciserede Retten i den appellerede doms præmis 148, at selv om bestemmelserne i fransk ret, dvs. artikel 2060 i code civil og artikel 48 i code procédure civile, måtte være i strid med artikel 272 TEUF, burde sidstnævnte have forrang for alle de nationale bestemmelser, der var uforenelige med den.
- 23 Retten konkluderede dermed i den nævnte doms præmis 149, at den i henhold til voldgiftsbestemmelsen havde kompetence til at tage stilling til de påstande, som Kommissionen havde rettet mod Commune de Millau.
- 24 For så vidt angår sagens materielle grundlag gav Retten med hensyn til Commune de Millau medhold både i påstanden om tilbagebetaling af beløbet på 41 012 EUR og i påstanden om betaling af renter med renters rente fra den 15. april 2010, der er datoen for det første årlige forfald.
- 25 Henset til, at Kommissionen kun har krav på, at beløbet betales én gang, pålagde Retten SEMEA og Commune de Millau at betale beløbet in solidum.
- 26 Til gengæld forkastede Retten Kommissionens påstand om betaling af et erstatningsbeløb og Commune de Millaus modkrav.

Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande

- 27 Appellanterne har nedlagt følgende påstande for Domstolen:
- Den appellerede dom ophæves.
 - Det fastslås, at Retten ikke har kompetence til at behandle den sag, som Kommissionen har anlagt mod Commune de Millau, og sagen mod SEMEA afvises.
 - Subsidiært, frifindelse.
 - Kommissionen tilpligtes at betale Commune de Millau og SEMEA et beløb på 41 012 EUR med tillæg af renter.
 - Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 28 Kommissionen har nedlagt påstand om, at Domstolen forkaster appellen, og at appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Appellen

Om appellens formelle rigtighed

- 29 Denne appel rejser, således som generaladvokaten har anført i punkt 32 i forslaget til afgørelse, spørgsmålet, om appellen gyldigt er iværksat på vegne af SEMEA.
- 30 Det fremgår af de dokumenter, der indgår i sagsakterne som forelagt for Domstolen, at Commune de Millaus advokater på datoen for indgivelsen af stævningen, dvs. den 19. november 2012, i strid med artikel 119, stk. 2, og artikel 168, stk. 2, i Domstolens procesreglement ikke havde indleveret deres behørig fuldmagt udstedt af en kvalificeret repræsentant for SEMEA.
- 31 Selv om Blanc i egenskab af ad hoc-befuldmægtiget for SEMEA i en skrivelse af 12. november 2012 til F. Bleykasten havde fundet det passende, at dette selskab deltog i appellen, der er iværksat af Commune de Millau, præciserede han imidlertid, at hans opgave som ad hoc-befuldmægtiget for SEMEA var ophørt den 12. august 2012.
- 32 I overensstemmelse med procesreglementets artikel 119, stk. 4, og artikel 168, stk. 4, anmodede Domstolens Justitskontor i oktober måned 2013 SEMEA's advokater om at fremlægge en fuldmagt med oplysning om, at de var bemyndiget til at handle på vegne af SEMEA. Ved skrivelse af 25. november 2013 indleverede disse til Domstolens Justitskontor en kendelse afsagt den 5. november 2013 af den kompetente handelsret, hvorefter Blanc i egenskab af ad hoc-befuldmægtiget for dette selskab blev udnævnt med henblik på den verserende appelsag for Domstolen.
- 33 Således som generaladvokaten har anført i punkt 40-44 i forslaget til afgørelse, skal procesreglementets artikel 119, stk. 4, og artikel 168, stk. 4, fortolkes således, at det er muligt at rette op på det forhold, at der mangler en fuldmagt på tidspunktet for indleveringen af appelstævningen, idet der efterfølgende kan fremlægges et dokument, der bekræfter, at der foreligger en sådan fuldmagt.

- 34 Det følger heraf, selv om SEMEA's advokater på tidspunktet for iværksættelsen af denne appel ikke havde nogen fuldmagt udstedt af dette selskab, at Blanc efter udnævnelsen til ad hoc-befuldmægtiget ikke desto mindre gyldigt kunne bekræfte sin hensigt om at lade SEMEA tilslutte sig den appel, der var iværksat af Commune de Millau (jf. i denne retning dom Maurissen og Union syndicale mod Revisionsretten, 193/87 og 194/87, EU:C:1989:185, præmis 33).
- 35 Det følger af det ovenstående, at appellen er blevet gyldigt iværksat på SEMEA's vegne.

Om realiteten

- 36 Appellanterne har til støtte for deres appel fremsat fire anbringender.

Det første anbringende

– Parternes argumenter

- 37 Med det første anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten ved at erklære sig kompetent til at pådømme sagen mod Commune de Millau har begået en retlig fejl. Retten har med urette vurderet, at Commune de Millau ved tredjemandsløftet mellem SEMEA og Commune de Millau var underlagt voldgiftsbestemmelsen i artikel 10 i de almindelige vilkår til den kontrakt, der blev indgået mellem SEMEA og Kommissionen.
- 38 Appellanterne har for det første anført, at den gældende nationale ret, i det foreliggende tilfælde artikel 2060 i code civil, forbyder offentligretlige juridiske personer at anlægge sag ved en voldgiftsret. Det er appellanternes opfattelse, at en offentligretlig juridisk person, der ikke kan indgå aftale om en voldgiftsbestemmelse, så meget desto mere ikke kan vedtage en sådan bestemmelse til fordel for tredjemand, især fordi artikel 272 TEUF ikke fastsætter nogen mulighed for en sådan vedtagelse.
- 39 I denne henseende har appellanterne tilføjet, at Rettens henvisning i den appellerede doms præmis 136 til dom Gerling Konzern Speziale Kreditversicherung m.fl. (201/82, EU:C:1983:217, præmis 10-20), ikke er relevant for den foreliggende sag, idet den pågældende dom blev afsagt på grundlag af en forsikringskontrakts særlige kontekst. Endvidere har appellanterne under henvisning til princippet om partsautonomi erklæret, at der – i det omfang Kommissionen ikke på noget tidspunkt udtrykkeligt har givet samtykke til, at den fordring, den har mod SEMEA, overgår til at være en fordring mod Commune de Millau – hverken eksisterer overdragelse af fordringen eller overdragelse af voldgiftsbestemmelsen.
- 40 For det andet har appellanterne nærmere bestemt kritiseret den appellerede doms præmis 137-140, hvori Retten har anført, at Commune de Millaus forpligtelse til at betale er begrundet i den aftale, som denne indgik med SEMEA, og som omfattede et tredjemandsløfte afgivet på Unionens vegne, hvilket kunne udledes af aftalen. Appellanterne har imidlertid bestridt, at en sådan aftale er blevet indgået om den påståede gæld til Kommissionen, idet Commune de Millaus afgørelse vedrørende dækningen af SEMEA's passiver udgør en ensidig afgørelse truffet af denne kommune.
- 41 For det tredje er det appellanternes opfattelse, at Retten i den appellerede doms præmis 140 har foretaget en unøjagtig læsning af drøftelserne den 18. december 2010, idet den fandt, at Commune de Millau »med fuldt kendskab til SEMEA's situation« havde ønsket at overtage en gæld, hvis ordning og indhold svarede til SEMEA's gæld. Commune de Millaus kommunalbestyrelses afgørelse om overtagelsen af SEMEA's aktiver og passiver »som beskrevet ovenfor« indeholdt en detaljeret beskrivelse, der ikke henviste til nogen voldgiftsbestemmelse.

- 42 Kommissionen har for det første gjort gældende, at artikel 10 i de almindelige vilkår til kontrakten i henhold til fransk ret skal betegnes som en bestemmelse om tildeling af kompetence og ikke en voldgiftsbestemmelse. Alene en voldgiftsbestemmelse er omfattet af forbuddet i code civils artikel 2060.
- 43 Dernæst er det Kommissionens opfattelse, at Retten med rette fandt, at de betingelser, der karakteriserer et tredjemandsløfte, i det foreliggende tilfælde er opfyldt. Kommissionen har tilføjet, at rækkevidden af dom Gerling Konzern Speziale Kreditversicherung m.fl. (EU:C:1983:217) ikke kun er begrænset til forsikringskontrakter.
- 44 Det er endelig Kommissionens opfattelse, at argumentet vedrørende drøftelserne den 18. december 2010 bør afvises, idet det omhandler et rent faktisk spørgsmål.

– Domstolens bemærkninger

- 45 For så vidt angår det første anbringendes første led tilsigter appellanterne at kritisere selve den omstændighed, at en voldgiftsbestemmelse som omhandlet i artikel 272 TEUF kan være genstand for et tredjemandsløfte. I denne henseende har de henvist til de argumenter, som de fremførte i første instans vedrørende forbuddet mod, at franske offentligretlige juridiske personer aftaler en voldgiftsbestemmelse, idet de har gjort gældende, at dette forbud så meget desto mere bør gælde for vedtagelse af en sådan bestemmelse til fordel for tredjemand.
- 46 Det fremgår af det ovenstående, at appellanterne har begrænset sig til at fremføre en argumentation, der allerede er blevet anført for Retten, uden at disse imidlertid har forholdt sig til den begrundelse, som Retten gav for at forkaste argumentationen.
- 47 Det følger imidlertid af artikel 256 TEUF og artikel 58, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol samt af procesreglementets artikel 112, stk. 1, litra c), at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand (jf. bl.a. domme Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, C-352/98 P, EU:C:2000:361, præmis 34, Interporc mod Kommissionen, C-41/00 P, EU:C:2003:125, præmis 15, og Reynolds Tobacco m.fl. mod Kommissionen, C-131/03 P, EU:C:2006:541, præmis 49).
- 48 De krav til begrundelsen for appellen, som fremgår af de nævnte bestemmelser, kan således ikke anses for opfyldt, når appelskriftet blot gentager eller nøjagtigt gengiver de anbringender og argumenter, der er blevet fremført for Retten, herunder de anbringender og argumenter, der var støttet på faktiske omstændigheder, som Retten udtrykkeligt har afvist at lægge til grund (jf. bl.a. dom Interporc mod Kommissionen, EU:C:2003:125, præmis 16). En sådan appel har i realiteten kun til formål at opnå, at de i stævningen for Retten fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket ligger uden for Domstolens kompetence (jf. bl.a. dom Reynolds Tobacco m.fl. mod Kommissionen, EU:C:2006:541, præmis 50).
- 49 Dette argument skal derfor afvises.
- 50 For så vidt angår henvisningen til dom Gerling Konzern Speziale Kreditversicherung m.fl. (EU:C:1983:217) i den appellerede doms præmis 136 må det bemærkes, at Retten henviste til denne dom for at understrege, at »en voldgiftsbestemmelses processuelle karakter [...] ikke er til hinder for, at en sådan bestemmelse vedtages som tredjemandsløfte«.
- 51 Det må konstateres, at den appellerede doms præmis 136 indeholder en overflødig begrundelse til støtte for den konklusion, som Retten nåede frem til i samme doms præmis 134 og 135, nemlig at en bestemmelse, der tillægger kompetencen til en ret, kan være genstand for et tredjemandsløfte.

- 52 I det omfang appellanternes argumentation vedrørende dom Gerling Konzern Speziale Kreditversicherung m.fl. (EU:C:1983:217) således ikke kan rejse tvivl om Rettens konklusion, må argumentationen forkastes som irrelevant.
- 53 Argumentet vedrørende princippet om partsautonomi, som går ud på, at der i mangel af et udtrykkeligt samtykke fra Kommissionen ikke er sket overdragelse hverken af den omtvistede fordring eller af den voldgiftsbestemmelse, der vedrører den, må ligeledes forkastes. Appellanterne har nemlig alene gentaget deres argumentation fra første instans uden at præcisere, hvorfor Rettens begrundelse er kritiserbar, idet denne i den appellerede doms præmis 142 og 143 fastslog, at Kommissionens udtrykkelige samtykke ikke var nødvendigt, for så vidt som voldgiftsbestemmelsen var blevet vedtaget til fordel for Unionen.
- 54 Hvad angår det første anbringendes andet led må det blot konstateres, at appellanterne under henvisning til visse faktiske omstændigheder i det væsentlige har kritiseret den vurdering, som Retten foretog i den appellerede doms præmis 137-140 af sagens omstændigheder med henblik på at fastslå, om der kan udledes et tredjemandsløfte af den omhandlede kontrakts formål.
- 55 Det følger af artikel 256 TEUF og artikel 58, stk. 1, i statuten for Domstolen, at en appel er begrænset til retsspørgsmål og skal være begrundet i anbringender om, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl for Retten, som krænker appellants interesser, eller at Retten har overtrådt EU-retten (jf. i denne retning dom Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., C-136/92 P, EU:C:1994:211, præmis 47).
- 56 Det er således alene Retten, der har kompetence til at fastlægge de faktiske omstændigheder i sagen, når bortses fra tilfælde, hvor den indholdsmæssige urigtighed af dens konstateringer følger af akterne i den sag, den har behandlet, og til at tage stilling til beviserne. Fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder og vurderingen af beviserne udgør derfor ikke et retsspørgsmål, der som sådan er undergivet Domstolens prøvelsesret, medmindre de er gengivet urigtigt (jf. i denne retning bl.a. domme EIB mod Hautem, C-449/99 P, EU:C:2001:502, præmis 44, og Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied mod Kommissionen, C-105/04 P, EU:C:2006:592, præmis 69 og 70).
- 57 Rettens vurdering af de faktiske omstændigheder, der førte til den konklusion, at Commune de Millau var forpligtet til at betale, udgør således ikke et retligt spørgsmål, der er underlagt Domstolens prøvelsesret, når bortses fra det tilfælde, at de er gengivet urigtigt, hvilket appellanterne imidlertid ikke har gjort gældende.
- 58 Følgelig må det første anbringendes andet led afvises fra realitetsbehandling.
- 59 For så vidt angår det første anbringendes tredje led har appellanterne gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 141 foretog en fejlagtig læsning af drøftelserne den 18. december 2010 med henblik på at bestemme omfanget af Commune de Millaus overtagelse af SEMEA's gæld til Kommissionen.
- 60 Det må imidlertid konstateres, at appellanterne alene som sådan har kritiseret den vurdering, som Retten foretog af omfanget af SEMEA's passiver, der blev overtaget af Commune de Millau. Deres anbringende vedrører derfor hverken spørgsmålet om en materiel unøjagtighed af Rettens konstateringer eller en urigtig gengivelse af de beviser, der er blevet forelagt for den.
- 61 I overensstemmelse med den ovenfor i denne doms præmis 55 og 56 nævnte retspraksis må også det første anbringendes tredje led afvises fra realitetsbehandling.
- 62 Det følger af det ovenstående, at det første anbringende delvis må forkastes som irrelevant, delvis må afvises fra realitetsbehandling.

Det andet anbringende

– Parternes argumenter

- 63 Med det andet anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten, idet den fastslog, at Kommissionens søgsmål mod SEMEA kunne antages til realitetsbehandling, begik en retlig fejl. Retten fandt med urette dels, at SEMEA's selskabsmæssige rettigheder og forpligtelser ikke var likvideret, dels, at SEMEA ikke var blevet fritaget fra sin gæld til Kommissionen efter overdragelsen af dets ejendom til Commune de Millau, idet Kommissionen ikke havde givet samtykke til overdragelsen til denne kommune af den omtvistede fordring.
- 64 Ifølge appellanterne kunne SEMEA, idet Commune de Millau fuldt ud var trådt i SEMEA's sted, afslutte sin likvidation. SEMEA var gyldigt blevet fritaget fra sine forpligtelser over for Kommissionen, hvis samtykke ikke var nødvendigt, henset til, at substitutionen af en solvent juridisk person var til fordel for Kommissionen.
- 65 Kommissionen har gjort gældende, at anbringendet bør afvises, da det mangler klarhed. Subsidiært er det Kommissionens opfattelse, at anbringendet bør forkastes som åbenbart ugrundet.

– Domstolens bemærkninger

- 66 Det må bemærkes, at appellanterne med deres andet anbringende har gjort gældende, at Commune de Millau er trådt i stedet for SEMEA. Derved har de reelt godkendt Rettens begrundelse i den appellerede doms præmis 138-140, hvorefter det af sagens omstændigheder fremgår, at SEMEA's eksisterende eller potentielle kreditorer, herunder bl.a. Kommissionen, ved et løfte til tredjemand var blevet stillet over for en ny debitor i form af Commune de Millau.
- 67 Det må lægges til grund, at appellanternes klagepunkter med hensyn til den appellerede dom begrænser sig til Rettens bedømmelse af de faktiske omstændigheder uden derved præcist at anføre hverken de retlige fejl, som Retten i denne henseende angiveligt skulle have begået, eller de retlige argumenter, der påberåbes til støtte for dette andet anbringende. Under henvisning til den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 47 og 48, må det andet anbringende afvises fra realitetsbehandling.
- 68 Endvidere må det konstateres, at dette andet anbringende i det væsentlige gentager appellanternes fremstilling i forbindelse med deres første anbringende, der imidlertid mundede ud i en benægtelse af eksistensen af enhver aftale mellem SEMEA og Commune de Millau vedrørende den påståede gæld til Kommissionen.
- 69 Følgelig må dette andet anbringende, for så vidt som appellanterne modsiger deres egen retlige argumentation, afvises fra realitetsbehandling (jf. i denne retning kendelse Nijs mod Revisionsretten, C-495/06 P, EU:C:2007:644, præmis 52-56).

Det tredje anbringende

– Parternes argumenter

- 70 Med det tredje anbringende har appellanterne bebrejdet Retten, at den har begået en retlig fejl, da den fastslog, at 30-års forældelsesfristen i henhold til de almindelige retsregler kan finde anvendelse, og at den omtvistede fordring derfor ikke var forældet.

- 71 Appellanterne har bemærket dels, at Commune de Millau med rette, idet denne har overtaget SEMEA's formue, over for Kommissionen har kunnet påberåbe sig de samme retlige argumenter som dem, SEMEA havde kunnet gøre gældende, herunder argumentet om ti-års forældelsesfristen for de forpligtelser, der følger af code de commerce i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for tvisten (herefter »code de commerce«). Dels er den omtvistede fordring, fordi SEMEA var et halvoffentligt selskab af handelsmæssig karakter, opstået i forbindelse med en handelsmæssig relation mellem SEMEA, der er forretningsdrivende, og Kommissionen, der er ikke-forretningsdrivende.
- 72 For det første har appellanterne gjort gældende, at forældelsen af forpligtelserne ikke afhænger af kontraktens administrative karakter. Da der nemlig mangler særlige forvaltningsretlige bestemmelser herom, bør forældelsesfristen i henhold til de almindelige retsregler finde anvendelse. Den ti-års forældelsesfrist, der er fastsat i code de commerce, der som særlov henhører under reglerne om civil retspleje, skal finde anvendelse på det i sagen omhandlede forretningsmæssige forhold.
- 73 Hvad angår Conseil d'États dom af 31. juli 1992 (nr. 69661) har appellanterne anført, at denne forvaltningsdomstol forkastede anvendelsen af ti-års forældelsesfristen i code de commerce, fordi de omtvistede forpligtelser ikke var opstået på grundlag af forretninger mellem de berørte personer, og ikke fordi forældelsesfristen ikke finder anvendelse mellem en offentligretlig enhed og en forretningsdrivende. Derfor er den omhandlede kontrakts karakter ikke til hinder for anvendelsen af ti-års forældelsesfristen i code de commerce.
- 74 For det andet har appellanterne bebrejdet Retten, at den har vurderet kontraktens bestemmelser og sagens omstændigheder ukorrekt, idet den fandt, at den omtvistede fordring ikke kunne anses for at være opstået som følge af det forretningsmæssige forhold mellem SEMEA og Kommissionen.
- 75 I denne henseende har de fremhævet, at Conseil d'États dom af 31. juli 1992 blev afsagt i en helt anden sammenhæng vedrørende gennemførelsen af landbrugsrestitutions inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik, og at den ikke kan overføres på det foreliggende tilfælde. Med hensyn til de kontraktlige bestemmelser er Kommissionen nemlig direkte involveret i det omhandlede projekt og havde rådighed over arbejdet i et omfang, der gør det muligt at konkludere, at der forelå et forretningsmæssigt forhold mellem SEMEA og Kommissionen.
- 76 Kommissionen har gjort gældende, at det tredje anbringendes første led bør afvises eller i det mindste forkastes som ugrundet, for så vidt som det er baseret på en fejlagtig læsning af den appellerede dom. Retten har på ingen måde støttet sin begrundelse vedrørende forældelsen af den omtvistede fordring på det forhold, at den omhandlede kontrakt er af administrativ karakter.
- 77 For så vidt angår dette anbringendes andet led har Kommissionen anført, at Retten med rette henviste til Conseil d'États dom af 31. juli 1992 for at illustrere det princip, hvorefter en kontrakt om udbetaling af offentlig økonomisk støtte i forbindelse med gennemførelsen af en offentlig tjeneste, der ikke indebærer nogen fortjeneste eller modydelse, ikke kan anses for en forretningsmæssig handling og derfor ikke kan være omfattet af ti-års forældelsesfristen i artikel 110-4 i code de commerce.

– Domstolens bemærkninger

- 78 Hvad angår for det første appellanternes argument om, at kontraktens administrative karakter ikke har nogen virkning for fastlæggelsen af, hvilken forældelsesfrist der skal finde anvendelse på den omtvistede fordring, bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 61-68 analyserede den juridiske ordning, der skulle finde anvendelse på den nævnte kontrakt, og konkluderede, at kontrakten havde administrativ karakter.

- 79 Imidlertid henviste Retten intet sted til den omhandlede kontrakts administrative karakter i forbindelse med undersøgelsen – i den appellerede doms præmis 82-88 – af, hvilken forældelsesfrist der skulle finde anvendelse på den omtvistede fordring.
- 80 For så vidt som denne kontrakts administrative karakter ikke har haft nogen indvirkning på fastlæggelsen af, hvilken forældelsesfrist der skal finde anvendelse på den omtvistede fordring, må argumentet herom forkastes som værende irrelevant.
- 81 Hvad angår for det andet den kritik, hvorefter Retten foretog en ukorrekt vurdering af kontraktens bestemmelser og sagens omstændigheder, må det konstateres, at Retten i den appellerede doms præmis 83 bemærkede, at den omhandlede kontrakt vedrørte Kommissionens udbetaling af støtte med henblik på gennemførelse af en kontrakt, der var indgået i henhold til Unionens regionalpolitik.
- 82 Retten udledte heraf, idet den støttede sig til Conseil d'États dom af 31. juli 1992, at »de forpligtelser, der følger af kontrakten, heriblandt den omtvistede fordring, [...] således ikke [kan] anses for at være opstået mellem Kommissionen og SEMEA som følge af [forretninger] mellem disse parter«.
- 83 Det følger af det ovenstående, at Retten for at forkaste anvendelsen af forældelsesfristen i code de commerce, i modsætning til hvad appellanterne har gjort gældende, ikke baserede sig på den omstændighed, at kontrakten knyttede en offentligretlig enhed til en forretningsdrivende, men på den omstændighed, at den omhandlede kontrakt vedrørte Kommissionens udbetaling af støtte med henblik på gennemførelse af en kontrakt, der var indgået i henhold til Unionens regionalpolitik.
- 84 Endvidere kan appellanternes argument med henblik på at fastslå, at konteksten i den foreliggende sag er fuldstændig forskellig fra den, der var omhandlet i Conseil d'États dom af 31. juli 1992, ikke tages til følge. Det omtvistede krav om tilbagebetaling omhandlede nemlig de beløb, som Kommissionen havde udbetalt inden for rammerne af regionalpolitikken, og som ikke kunne anses for at være en følge af forpligtelser, der var opstået mellem appellanterne og Kommissionen på grundlag af forretninger.
- 85 Det følger af det ovenstående, at det tredje anbringende må forkastes delvis som værende irrelevant og delvis som ugrundet.

Det fjerde anbringende

– Parternes argumenter

- 86 Med det fjerde anbringende har appellanterne bebrejdet Retten, at den har forkastet deres modkrav, idet den fastslog, at der ikke forelå en direkte årsagsforbindelse mellem Kommissionens adfærd og det tab, de havde gjort gældende.
- 87 De har anført, at Kommissionen mellem den 27. april 1993 og den 18. november 2005 ikke foretog sig noget for at tilbagesøge de beløb, den fandt at have krav på. Hvis Kommissionen imidlertid havde henvendt sig tidligere til SEMEA, havde dette selskab kunnet foretage undersøgelser og i givet fald imødekomme begæringen om tilbagebetaling.
- 88 Appellanterne har gjort gældende, at Kommissionens passivitet gennem 12 år havde medført, at SEMEA mente, at Kommissionen havde givet afkald på tilbagebetalingen af de udbetalte beløb.
- 89 Ifølge appellanterne udgør en sådan passivitet fra Kommissionens side en tilsidesættelse af dennes pligt til god forvaltningsskik som omhandlet i artikel 41, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som Retten burde have straffet.

90 Kommissionen har gjort gældende, at det fjerde anbringende bør afvises, for så vidt som det har til formål at rejse tvivl om Rettens vurdering af de faktiske omstændigheder.

– Domstolens bemærkninger

91 For så vidt angår appellanternes argument vedrørende Kommissionens angivelige afkald på tilbagebetalingen af de udbetalte beløb bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 77 fastslog, at det ikke på baggrund af sagsakterne kunne konstateres, at der forelå et sådant afkald.

92 Med dette argument har appellerterne således reelt kritiseret Rettens vurdering af sagsakterne. I overensstemmelse med den i denne doms præmis 55 og 56 nævnte retspraksis må også dette argument afvises.

93 For så vidt angår appellanternes kritik af, at Kommissionen har tilsidesat pligten til god forvaltningsskik, er det ikke blevet bestridt, at selv om Kommissionen ved skrivelse af 27. april 1993 krævede tilbagebetaling af den omtvistede fordring – et krav, som SEMEA ikke fulgte op på – henvendte denne institution sig først igen til SEMEA ved anbefalet brev af 18. november 2005, idet fremsendelsen af debetnotaen første fandt sted ved skrivelse af 11. januar 2006.

94 Denne omstændighed kan imidlertid ikke rejse tvivl om de vurderinger, der er foretaget i den appellerede doms præmis 108 og 109, hvorefter der ikke forelå en direkte årsagsforbindelse mellem Kommissionens adfærd og det af sagsøgerne påståede tab for så vidt angår beløbet på 41 012 EUR.

95 Det er derfor med rette, at Retten fastslog, at kravet om betaling af fordringen på 41 012 EUR vedrørte inddrivelse af et uretmæssigt udbetalt beløb, og da denne fordring ikke var forældet, var SEMEA under alle omstændigheder forpligtet til at betale den. Da de to handlinger hviler på forskellige retsgrundlag, var den omtvistede fordrings beløb forfaldent til betaling, også selv om det antages, at betingelserne for Kommissionens ansvar uden for kontraktforhold var opfyldt på grund af dens tilsidesættelse af pligten til god forvaltningsskik.

96 Hvad angår morarenterne må det derimod bemærkes, at det ifølge fast retspraksis er en forudsætning for Unionens ansvar uden for kontraktforhold og gennemførelsen af kravet om erstatning for det lidte tab i henhold til artikel 340 TEUF, at en række betingelser er opfyldt med hensyn til den retsstridige adfærd, der foreholdes institutionerne, det eventuelle tab samt årsagssammenhængen mellem denne adfærd og det påberåbte tab (jf. bl.a. domme *Oleifici Mediterranei mod EØF*, 26/81, EU:C:1982:318, præmis 16, *Birra Wührer m.fl. mod Rådet og Kommissionen*, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80, 5/81, 51/81 og 282/82, EU:C:1984:341, præmis 9, og *Inalca og Cremonini mod Kommissionen*, C-460/09 P, EU:C:2013:111, præmis 46).

97 For så vidt angår den retsstridige adfærd, der foreholdes den omhandlede institution, bemærkes, at det i overensstemmelse med det almindelige princip om god forvaltningsskik, der indgår blandt de garantier, som Unionens retsorden giver under den administrative sagsbehandling, og som nu fremgår af artikel 41, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, påhviler Unionens institutioner omhyggeligt at udføre inddrivelsesprocedurerne og følge en sådan handle måde, at ethvert skridt i forfølgningen sker inden en rimelig frist i forhold til det foregående skridt.

98 Det er imidlertid ubestridt, at Kommissionen ved skrivelse af 27. april 1993 fremsatte krav om tilbagebetaling af den omtvistede fordring og derefter forblev passiv i mere end 12 år, idet den først gav sig til kende igen ved anbefalet brev af 18. november 2005.

99 Desuden kan en sådan passivitet i det foreliggende tilfælde ikke være berettiget hverken på grund af tvistens kompleksitet eller nogen anden særlig omstændighed, der ville kunne begrunde den konstaterede forsinkelse.

- 100 På det grundlag fastslog Retten med urette i den appellerede doms præmis 108, at der ikke foreligger nogen direkte årsagssammenhæng mellem Kommissionens adfærd og det påberåbte tab.
- 101 For så vidt angår den eventuelle skade er renterne ganske vist begyndt at påløbe på grund af den omstændighed, at SEMEA ikke straks fulgte op på Kommissionens krav af 27. april 1993 om tilbagebetaling.
- 102 Kommissionens passivitet i mere end 12 år har, således som det fremgår af punkt 89 i generaladvokatens forslag til afgørelse, haft den konsekvens, at de krævede morarenter nu overstiger omfanget af den omtvistede fordring.
- 103 I overensstemmelse med punkt 90 i samme forslag til afgørelse må det konstateres, at ansvaret for omfanget af de morarenter, der forfaldt til betaling i perioden med Kommissionens passivitet på mere end 12 år, direkte kan tilskrives denne institutions adfærd.
- 104 Det følger af det ovenstående, at den appellerede dom bør ophæves, idet den i forbindelse med analysen af det modkrav, som sagsøgerne havde fremsat, fastslog, at der ikke forelå nogen direkte årsagssammenhæng mellem Kommissionens adfærd og det tab, der angiveligt er lidt som følge af den pålagte forpligtelse til at betale morarenter.

Om søgsmålet for Retten

- 105 I overensstemmelse med artikel 61, stk. 1, i statuten for Domstolen kan Domstolen, når den ophæver den af Retten truffne afgørelse, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse. Det er tilfældet her.
- 106 I det foreliggende tilfælde bør der, henset til sagens særlige omstændigheder, træffes afgørelse om modkravet indgivet af appellanterne med hensyn til straffen vedrørende morarenter.
- 107 Det fremgår af denne doms præmis 97-104, at det tab, der udgøres af de morarenter, der forfaldt til betaling i Kommissionens passive periode på mere end 12 år, direkte kan tilskrives denne institutions fejlagtige adfærd.
- 108 Det skal imidlertid tages i betragtning, at fordringen på 41 012 EUR, som SEMEA burde have tilbagebetalt til Kommissionen, ikke var forældet den 18. november 2005, dvs. den dag, hvor Kommissionen fremsatte krav om tilbagebetaling af beløbet.
- 109 Appellanterne bør følgelig gives delvist medhold i deres modkrav, og Kommissionen tilpligtes at betale tre fjerdedele af et beløb svarende til de morarenter, der forfaldt til betaling mellem den 27. april 1993 og den 18. november 2005, som fastsat i henhold til den lovbestemte årlige rentesats, der anvendes i Frankrig.

Sagens omkostninger

- 110 Ifølge procesreglementets artikel 184, stk. 2, træffer Domstolen, såfremt appellen tages til følge, og Domstolen selv endeligt afgør sagen, afgørelse om sagsomkostninger.
- 111 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Reglementets artikel 138, stk. 3, præciserer, at hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter, bærer hver part sine egne

omkostninger. Ifølge samme bestemmelse kan Domstolen dog, hvis dette efter omstændighederne findes begrundet, beslutte, at en part, ud over at bære sine egne omkostninger, skal betale en del af modpartens omkostninger.

- ¹¹² I det foreliggende tilfælde er det Domstolens opfattelse, at Kommissionen foruden at bære sine egne omkostninger i begge instanser bør pålægges også at betale en fjerdedel af Commune de Millaus og SEMEA's omkostninger i disse instanser. De sidstnævnte bærer tre fjerdedele af deres egne omkostninger for begge instanser.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

- 1) **Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret, Kommissionen mod SEMEA og Commune de Millau, T-168/10 og T-572/10, ophæves, for så vidt som den med hensyn til det modkrav, der var fremsat af Commune de Millau og Société d'économie mixte d'équipement de l'Avayron (SEMEA), fastslog, at der ikke forelå nogen direkte årsagssammenhæng mellem Europa-Kommissionens adfærd og det tab, der angiveligt er lidt som følge af den pålagte forpligtelse til at betale morarenter.**
- 2) **Der gives delvist medhold i modkravet fremsat af Commune de Millau og Société d'économie mixte d'équipement de l'Avayron (SEMEA), og Kommissionen betaler tre fjerdedele af et beløb svarende til de morarenter, der forfaldt til betaling mellem den 27. april 1993 og den 18. november 2005, som fastsat i henhold til den lovbestemte årlige rentesats, der anvendes i Frankrig.**
- 3) **I øvrigt forkastes appellen.**
- 4) **Kommissionen betaler, foruden at bære sine egne omkostninger i forbindelse med sagen i første instans og appellen, en fjerdedel af de omkostninger, som Commune de Millau og Société d'économie mixte d'équipement de l'Avayron (SEMEA) har afholdt i disse to instanser.**
- 5) **Commune de Millau og Société d'économie mixte d'équipement de l'Avayron (SEMEA) bærer tre fjerdedele af deres egne omkostninger i forbindelse med sagen i første instans og appellen.**

Underskrifter